

Er is geen woord tussen ons gevallen sinds we tevergeefs het laatste hotel langs de strandweg hebben gecheckt. Lode houdt zijn gezicht strak op de weg gericht, alsof het slechte weer al zijn aandacht opeist. De ruitenwissers zwiepen nijdig heen en weer.

Bij de rotonde neemt hij de afslag naar Tarifa, terug naar de vakantiekamers in ons eigen fleurige, hippiehotel, als merkwaardig contrast met de ziekmakende spanning tussen ons. Ik denk aan de dingen die ik Lode nu had verteld als Mels niet verdwenen was. Aan de oneindige zomers in het oude familiehuis van mijn Spaanse moeder, niet eens zo ver hiervandaan, bij Granada. De tuin om in te verdwalen, de tsjirpende krekels, de zwoele schaduw, de oude vijver, de zware geur van de bougainville als het 's avonds eindelijk afkoelde.

Maar als Mels niet verdwenen was, dan waren we nu niet in Spanje. Als Mels niet verdwenen was, had ik niet dit schuldgevoel dat als een zuur aan me beet. Als Mels niet verdwenen was, had ik niet beseft hoeveel ik van hem hield. Als Mels niet verdwenen was, had niemand geweten welke fout ik had gemaakt.

‘Lode?’ Mijn mond is droog, mijn stem klinkt vreemd. Wat wil ik hem eigenlijk vragen?

Ik pak een fles water. ‘Jij ook?’

Hij schudt zijn hoofd.

‘Niet normaal zeg, deze stortregen.’

Geen reactie.

Dan zet ik de radio maar aan. ‘*Hit me baby, one more time.*’
Meteen draait Lode het toestel uit.

Ik haal diep adem, het maakt me niet uit dat hij niet wil

praten, ik moet iets zeggen. ‘Denk jij dat het Mels was?’

‘Nee.’

‘Wat denk je dan?’

‘Niks.’ Lode haalt een busje met Marokkaanse bouwvakkers in, *Go & Go Reformas*, de chauffeur lacht naar mij. Ondanks de regen zie ik zijn gouden tanden glimmen.

‘Helemaal niks?’ vraag ik.

‘Ik heb hier nu even geen zin in. Oké?’ Zijn stem klinkt vreemd. ‘We rijden nu terug naar de stad. Nog even langs die surfwinkel, en dan naar ons hotel. Eten, slapen, punt.’ Hij wijkt uit voor een hond die plotseling de weg op rent. Lode vloekt binnensmonds. ‘Weet je Roos, je mag er dan op gestaan hebben met me mee te gaan naar Spanje, dat betekent niet dat we hier gezellig moeten socializen.’

‘Wat?’

‘Jij wilde met mij mee. Ik niet met jou.’

Die discussie herinner ik me maar al te goed.

‘Denk maar niet dat ik zo makkelijk ben als mijn broer.’

Ik schrik van zijn uitval. ‘Wie zegt dat je broer gemakkelijk is? Lode, waar gaat dit over? We kunnen toch wel normaal tegen elkaar doen? Uiteindelijk willen we allebei hetzelfde, ik dacht dat we het daarover eens waren.’

Hij draait zijn hoofd naar me toe, zijn blik is ondoorgrondelijk. ‘Weet je, misschien is het tijd dat je je ook eens druk maakt over andere dingen. Zoals dat daar.’ Hij gebaart met zijn hoofd naar mijn buik. ‘Want ik hoor je er verdomme nooit over.’

‘Jezus, Lode, hoe kun je...’

De regen stort met steeds dikkere druppels op de auto, de buitenwereld verandert in een vage, waterige mist. Geïrriteerd steekt hij zijn hand in de lucht. ‘Einde discussie.’

Ik kijk naar zijn strakke profiel en schud mijn hoofd. ‘Het is niet zoals je denkt. Echt niet.’

‘Jawel, dat is het wel. Het is precies zoals ik denk. En als je het niet erg vindt, het is noodweer buiten. Ik moet op het verkeer letten.’

Een kwartier later rijden we de stad in, de regen is overgegaan in een vieze miezerbui. Ik heb te lang gezeten, een lam gevoel straalt uit van mijn stuit naar mijn heupen. Ik verman me en kantel mijn bekken. Het laatste wat ik nu doe is me beklagen over een zwangerschapskwaal.

Maar Lode heeft me door. Hij zucht. 'Oké. That's it. Ik zet je eerst wel af bij het hotel. Dan ga ik wel alleen naar die winkel.'

Ik protesteer.

'Die jongens daar spreken prima Engels, ik heb geen vertaalster nodig.'

Ik haal adem om iets te zeggen, maar besluit dan om het zo te laten. Misschien moet ik me er maar bij neerleggen, de angst, de reis, het slaapgebrek, de baby. Ik moet rusten. Wat als de baby te vroeg komt door deze uitputtingslag?

Even hoor ik Mels' stem als een geest in mijn hoofd. 'Roos, hoe kon je? Jij?'

We passeren een volle kroeg, de ramen zijn beslagen. Iemand maakt de deur open, de warme damp slaat naar buiten. Vrijdagmiddag, mensen borrelen, proosten, de belofte van het vrije weekend, lachende mannen en vrouwen. Lode draait zijn hoofd weg. Ik pak mijn telefoon en voor de tweede keer vandaag bel ik met de Guardia Civil van Cádiz. Lode kijkt me verwachtingsvol aan, hij verstaat weinig Spaans. Terwijl ik ophang, schud ik mijn hoofd. 'Nog steeds hetzelfde.'

Ik wil snel door de regen naar het hotel rennen, maar Lode houdt me tegen.

'Straks samen eten?'

Verbaasd kijk ik op. 'Wat?'

'Iets simpels, in dat tentje naast het hotel?'

Al drie avonden eet ik alleen op mijn kamer. *Tapas variadas*, want aan echte maaltijden doen ze niet in ons hotel. Ik weet niet hoe ik zijn uitnodiging moet interpreteren, is het een verkapte spijtbetuinging? Sorry van daarnet? Maar alles is beter dan weer een avond alleen met Antena 3 op de tv. 'Oké.'

‘Over anderhalf uur in de bar?’

Ik knik verward.

Een uur later klop ik op zijn deur. ‘Ik ben het.’

‘Ik kom eraan.’ Verwonderd kijk ik naar hem op, Lode draagt alleen een spijkerbroek.

‘Ik ben zo klaar, wacht hier maar even.’ Hij draait zich om en trekt een shirt uit zijn weekendtas. Onhandig laat ik me op de rand van het bed zakken. Zijn zeep prikkelt mijn neus, hij ruikt naar vijgen.

‘Bel jij zo nog even de politie, die weten misschien meer dan de Guardia Civil.’

‘Heb ik al gedaan. Nog steeds niks.’

‘Kut.’ Hij laat zijn schouders hangen. ‘We maken het niet laat. Snel wat eten, dan naar bed.’

Ik knik, maar dat ziet hij niet. Hij staat met zijn rug naar me toe.

‘Ik dacht trouwens dat we beneden hadden afgesproken.’

‘Hadden we ook.’

‘O.’ Zijn stem klinkt gespannen. ‘Waarom ben je dan hier?’

‘Lode, ik kan niet meer.’